

Medgeneracijski odnosi

Pripravila: Alenka TOMC

Gost našega srečanja v ponedeljek, 26. 2. 2007, je bil prof. dr. Jože Ramovš. Predaval nam je o medgeneracijskih odnosih. Naslednjič bomo objavili gradivo, ki ga je pripravil za ta večer, tokrat pa je pred vami nekaj njegovih misli, ki so se avtorici tega članka najbolj vtisnile v spomin.

Človeško življenje lahko razdelimo na štiri obdobja (kakor štirje letni časi), in sicer:

1. mladost (pomlad), ko človek sprejema od drugih,
2. srednja leta (poletje), ko človek daje, kar je v mladosti prejel, in doda še nekaj svojega,
3. starost (jesen), ko se upokoji, ter
4. smrt in posmrtno življenje (zima).

V sodobni evropski kulturi so generacije izredno malo skupaj. Otroci in mladostniki so pretežno sami po vrtcih, šolah, na »žurih«, srednja generacija je v službi in upokojenci se družijo med seboj. Naloge preživetja (zlasti Evrope) so tri:

1. skrb za okolje,
2. skrb za energijo in
3. skrb za starejšo generacijo.

Srednja generacija ima odločilno vlogo pri povezovanju med generacijami. Nujno je obuditi solidarnost med njimi, saj je v zadnjih 50 letih ni bilo.

Prenos vrednot iz roda v rod gre bolj s starih staršev na vnuke kakor s staršev na otroke. Babice učijo svoje vnuke! »Naš čas« bo prišel, ko bomo imeli vnuke – nežna tolažilna misel vsem, ki imamo težave s komunikacijo z odraščajočimi otroki.

V zadnjem času se znanstveniki strinjajo, da je tudi za skladen zakon odločilna dobra komunikacija (prej so navajali dobro materialno preskrbljenost ali sorodnost partnerjevega značaja). Komunikacijo se je mogoče naučiti tako kakor jezik. Prirojena je le sposobnost govora, vrsto jezika pa se je treba naučiti. Komunikacijo se učimo vse življenje, najlaže pa v otroštvu.

Kljub temu da je zakon razpadel, je treba ustvariti zavezo med starimi straši in vnuki. Lepo je bilo slišati eno izmed udeleženk, ki je povedala, da nima stikov niti s svojimi niti s starši bivšega moža, njeni otroci pa jih vzdržujejo z obojimi starimi starši. To je pravica vnukov in starih staršev, čeprav ni nujno, da je to pravico vedno treba izkoristiti. V izjemnih situacijah tudi ne.

Še nekaj udeležencev je povedalo svoje lastne pozitivne izkušnje v zvezi s starimi starši. Negativne izkušnje pa niso prišle na vrsto, ker nam je g. Ramovš dal koristen nasvet, da vedno povej najprej vsaj pet dobrih stvari, šele nato lahko pride na vrsto ena slaba. Poudaril je tudi, da draga izkušnja (ki smo jih mi imeli veliko) lahko pomeni polom ali postane dragocena. Spodbudil nas je, naj iz naših dragih izkušenj (spomnimo se, koliko so nas »stale«) naredimo dragocene. Izkušnja je največ vredna, nobenega znanja ni nad njo.

Izrečena misel:

Slovenci imamo zelo dobro razvito sposobnost samostojnosti, zelo slabo razvito pa sposobnost za lepo sožitje, komuniciranje in sodelovanje.

Jože Ramovš